

РЕШЕНИЕ

№ 3754

гр. София, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2453** по описа за **2022** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с § 4б от ДР на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по касационна жалба на Д. Т. М., чрез пълномощник адв. С. И. срещу Решение № 7617/16.12.2021 г. по адм. дело № 6938/2017 г. по описа на Административен съд София—град /АССГ/, I отделение, 4 състав, с което е отхвърлен предявеният иск на осн. чл. 256 АПК (отм. чл. 257, ал.1 АПК) от Д. Т. М., ЕГН [ЕГН], лишен от свобода, понастоящем изтърпяващ наказанието в Затвора в [населено място], с твърдения за неоснователно бездействие на затворническата администрация, изразяващо се в: незаконосъобразното му преместване на 14.06.2013г. от затвора С. в ЗО К.; незаконосъобразното му отстраняване от работа на 29.05.2013г. и незаконосъобразното недаване на възможност да ползва награда, дадена му през месец май 2013г. по силата на Заповед №574/20.05.2013г. на началника на затвора-допълнителна хранителна пратка.

В касационната жалба е посочено, че оспореното решение е неправилно, поради нарушение на материални закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се, че производството не е разгледано по надлежния ред – следвало да е бъде разгледано по реда на 256 от АПК, а не по реда на чл. 284 от ЗИНЗС, което води до нищожност на съдебното решение.

Навежда се твърдение за нарушено право на справедлив процес по смисъла на чл. 6 от ЕКЗПЧОС. Касаторът посочва още, че съдът не се е произнесъл по всички искания, обективирани в исковата молба, както и че установената фактическа обстановка не отговаря на действителната. Моли за отмяна на атакувания съдебен акт.

Депозирана е допълнителна касационна жалба срещу Решение № 416/25.01.2022 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, като се твърди, че същото е неправилно и незаконосъобразно, поради което се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. И., която излага подробни съображения за неправилност на оспореното съдебно решение. Претендира направените разноски.

Ответникът – Началник на затвор - С. се представлява от юрк. М., която счита оспореното съдебно решение за правилно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Д., който счита касационните жалби за неоснователни и недоказани, а оспорените решения за правилни.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

С постановеното съдебно Решение № 7617/16.12.2021 г. по адм. дело № 6938/2017 г. е отхвърлено оспорването на осн. чл. 256 от АПК от Д. Т. М., лишен от свобода, понастоящем изтърпяващ наказанието в Затвора в [населено място], с твърдения за неоснователно бездействие на затворническата администрация, изразяващо се в: незаконосъобразното му преместване на 14.06.2013г. от затвора С. в ЗО К.; незаконосъобразното му отстраняване от работа на 29.05.2013г. и незаконосъобразното издаване на възможност да ползва награда, дадена му през месец май 2013г. по силата на Заповед №574/20.05.2013г. на началника на затвора-допълнителна хранителна пратка.

С Решение № 416/25.01.2022 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, съдът е допуснал поправка в първата част на диспозитива на Решение № 7617/16.12.2021 г. по адм. дело № 6938/2017 г., като същият следва да се чете: „ОТХВЪРЛЯ изцяло като неоснователен и недоказан, предявеният иск на осн. чл.256 АПК(отм. чл.257, ал.1 АПК) срещу Началника на затвора [населено място], подаден от Д. Т. М., ЕГН [ЕГН], лишен от свобода, понастоящем изтърпяващ наказанието в Затвора в [населено място], с твърдения за неоснователно бездействие на затворническата администрация, изразяващо се в: незаконосъобразното му преместване на 14.06.2013г. от затвора С. в ЗО К.; незаконосъобразното му отстраняване от работа на 29.05.2013г. и незаконосъобразното издаване на възможност да ползва награда, дадена му през месец май 2013г. по силата на Заповед №574/20.05.2013г. на началника на затвора-допълнителна хранителна пратка.“

Съдът е установил следното от фактическа страна: Д. Т. М. е постъпил в затвора в [населено място] на 16.02.2012 г., като спрямо същия е приведена в изпълнение

Присъда № 20 от 17.06.2010г. по НОХД № С-451//08 на СГС, с която е осъден на 18 години лишаване от свобода по чл. 116 от НК. На 02.03.2012г. е настанен на територията на 12 група в Затвора С..

Със Заповед № Р-215/03.05.2012 на основание чл. 80 ал.1 ЗИНЗС му е възложена работа по почистване и хигиенизиране на компютърна зала и района около нея.

Със Заповед № 574/20.05.2013 на основание чл. 98, ал.1, т. 3 от ЗИНЗС е награден с „извънредна хранителна пратка“. Видно от представен в оригинал по делото личен картон на М., на 20.05.2013 г. ищецът е получил извънредна пратка № 574/20.05.2013г.

Със Заповед на началника на Затвора № 230/14.06.2013г. му е наложено дисциплинарно наказание писмено предупреждение поради притежание на материали с порнографско съдържание, неизпълнение на забрани свързани с възложените му трудови задължения и липса на контрол върху състоянието на повереното му имущество. Заповедта е обжалвана пред Гл. Директор на ГДИН, като със Заповед № Л-7453 от 16.08.2013 г. жалбата е отхвърлена като неоснователна. В цитираната заповед се сочи, че от май 2012 г. М. е назначен на основание чл. 80 от ЗИНЗС да почиства и хигиенизира Компютърния клуб и района около него, а от октомври 2012 г. е учител и носи отговорност за оборудването на клуба. При извършена проверка на 29.05.2013 г. в клуба е установено, че М. не води задължителния дневник, в който се отбелязва състоянието на залата и техниката, констатирана е много лоша хигиена и наличие на вещи и предмети, несъвместими с извършваната дейност.

С протокол №89 на Комисията за разпределение от 13.06.2013г. М. е настанен за изтърпяване на наказанието си в ЗО „К.“.

Със Заповед № Р-323/14.06.2013г., издадена във връзка с протокол №89 от 13.06.2013г. и преместване в ЗО „К.“, ищецът е освободен от работа. По време на престоя си в ЗО „К.“ М. е работил съгласно Заповед № 170/12.09.2014г. като чистач в „Учебни зали Корпус“ 1 час дневно на основание чл. 80 от ЗИНЗС и не е получавал възнаграждение за положения труд.

По негова молба до Началника на Затвора на 14.04.2015г. Д. Т. М. е върнат обратно в Затвора в С. и е настанен на територията на 7 група. След повторното му приваждане на територията на Затвора в С., е назначен на работа със Заповед №287/16.04.2015г. като отговорник клуб „Правна литература“ и със Заповед № 286/16.04.2015 като чистач учебен център на 4 часов работен ден от понеделник до петък, за което получава трудово възнаграждение.

По делото са приложени том I от затворническото досие на оспорващия, както и всички доказателства събрани в хода на административното производство.

За да отхвърли оспорването на жалбоподателя, съдът е приел същото за неоснователно, за което е изложил подробни мотиви.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Касационният състав споделя правните изводи на първоинстанционния състав.

Неоснователно е оплакването в касационната жалба за нищожност на оспореното съдебно решение. За да е налице нищожност на съдебно решение, следва то да е постановено при толкова съществен порок на процесуалните правила, който да води до нетърпимостта му в правния мир, а именно: да е постановено от незаконен състав, извън задължителната писмена форма, извън правораздавателната власт на съда или при липса на формирана воля. Касае се за недостатъци, свързани с функционирането на съда, с надлежното сформиране на състава му, с изключителното му овластяване да

разрешава съдебни спорове, с формата на съдебното решение или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана изразената воля. Нищожно съдебно решение ще е налице, когато решението е постановено от незаконен състав, еднолично от съдия, вместо от съдебен състав, когато това е предвидено в закона, само от съдебни заседатели, или с участието на лице, което не е съдия в съответния съд, или лице, което не е било избрано за съдебен заседател, устното и неподписано решение. Иначе казано, за да бъде обявено едно решение за нищожно е необходимо наличието на изключително тежък порок, засягащ компетентността на съда, изразената в решението воля или много тежък порок във формата на решението. Настоящата съдебна инстанция не констатира такива пороци на оспореното съдебно решение.

Съдът правилно е разгледал производството по реда на чл. 256 от АПК, доколкото е образувано по оспорване на бездействия на Началника на затвора в [населено място], изразяващи се в незаконосъобразно преместване на Д. М. на 14.06.2013г. от затвора С. в ЗО К.; незаконосъобразното му отстраняване от работа на 29.05.2013г. и незаконосъобразното недаване на възможност да ползва награда, дадена му през месец май 2013г. по силата на Заповед №574/20.05.2013г. на началника на затвора-допълнителна хранителна пратка.

По отношение на въведеното в жалбата оплакване за некоректно посочен срок за обжалване на Решение № 7617/16.12.2021 г. по адм. дело № 6938/2017 г., съдът счита, че същото не съставлява съществено процесуално нарушение, водещо до неговата отмяна. Действително по силата на § 4б, ал. 3 от ДР на ЗИНЗС, производствата за защита срещу неоснователни действия на органите по изпълнение на наказанията, извън случаите на чл. 276 – 283 (какъвто е настоящия случай), се разглеждат пред административния съд по местоизпълнение на наказанието по реда на глава петнадесета, раздел I от АПК. Разпореждането може да се обжалва в тридневен срок от издаването му от органа или длъжностното лице, които са извършили действията, когато искането е уважено, и от всеки, който има правен интерес, когато искането е отхвърлено, пред тричленен състав на същия съд по реда на глава тринадесета от АПК. Съгласно приложимата разпоредбата на чл. 230, срокът за обжалване е 7-дневен, докато в оспорения съдебен акт, съдът е посочил 14-дневен срок, но последното не е довело до нарушаване правото на защита на жалбоподателя, доколкото същият е упражнил правото на жалба дори в по-благоприятен за него срок.

В жалбата се релевират доводи за порочност на Определение № 183 от 11.01.2021, постановено по дело № 6938/2017, с което производството е прекратено по отношение на предявеното от Д. Т. М. искане: 1. За обявяване на нищожността на Заповед № 230/14.06.2013г. на началника на С. затвор, Заповед №Л-7453/2 от 16.08.2013г. на Гл.директор на ГД“ИН“, Писмо №94-Д-174/22.10.2013г. на зам. министър на правосъдието и Заповед №323/14.06.2013г. на началника на С. затвор; 2. Относно незаконосъобразното налагане на дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“-заповед № 230/14.06.2013г. на началника на Софийския затвор; 3. Относно направеното с уточнение от 11.10.2018г. и въвеждане на нов предмет с допълнения в общо 11 точки, съдържащи оспорени действия на ответниците. Настоящата съдебна инстанция намира последните за ирелевантни, доколкото не са предмет на разглеждане в настоящото производство.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя, изложени в касационна жалба срещу Решение № 416/25.01.2022 г. за поправка на очевидна фактическа грешка. Съгласно разпоредбата на чл. 175 от АПК съдът по своя инициатива или по молба на

страните може да поправи допуснатите в решението очевидни фактически грешки. Законодателят не е дал легално определение на понятието „очевидна фактическа грешка“. В теорията е прието, че очевидна фактическа грешка е всяко несъответствие между формираната истинска воля на съда и нейното външно изразяване в писмения текст на решението. Не се констатира пороци при постановяването на решението. Обжалването определение не е нищожно, тъй като от неговото съдържание става ясно, че това е съдебен акт, с който се постановява поправка на очевидна фактическа грешка по реда на чл. 175 АПК, изготвено е в изискуемата писмена форма и подписано, съставено е от компетентния първоинстанционен съд, който е постановил решението, чиято поправка се допуска, като са спазени всички реквизити.

Несъстоятелно е наведното в жалбата твърдение, че съдът не е обсъдил направените пред него възражения. Вярно и точно АССГ, I отделение, 4 състав, е установил фактическата обстановка, която в пълна степен се подкрепя от събраните по делото доказателства. За попълването на делото с доказателства съдът е проявил необходимата процесуална активност, като е осигурил на страните пълна и равна процесуална възможност да обосноват и докажат защитните си тези, като е изложил мотиви по направените в жалбата пред него възражения. Въз основа на обективен, цялостен и съвкупен анализ на доказателствата съдът е формирал обосновани правни изводи, които настоящата съдебна инстанция изцяло споделя.

С оглед изложеното касационната жалба е неоснователна, а първоинстанционното решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143 във вр. с чл. 236 от АПК, жалбоподателят дължи на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, II касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 7617/16.12.2021 г. по адм. дело № 6938/2017 г. по описа на Административен съд София—град, I отделение, 4 състав.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 416/25.01.2022 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, постановено оп чл. 6938/2017 г. по описа на Административен съд София—град, I отделение, 4 състав.

ОСЪЖДА Д. Т. М. ЕГН: [ЕГН] да заплати на Затвор С. сумата от 100 /сто/ лева, представляваща направените в производството разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.